

и го фаналъ живъ. Завелъ го хемемъ полѣмрѣтѣвъ
 прѣдъ Філіппа, и рѣкълъ: Отче, стани потапчи
 неприѣтелѣтъ си. Тогова Філіппъ станалъ съ мал-
 ко дѣша, и рѣкълъ: Анаксархе, несмысли ли, приѣ-
 телството гдѣто ти направихъ, и даровете които ти
 дадохъ кога стиваше въ Персія, но си дошелъ
 тѣка при мене съ лѣкавица като дѣволъ, и ме
 лиши живѣтѣтъ; чашата съ коѣто ма си послѣжилъ,
 да ѿскѣсишъ и ты, и така мѣ претисналъ главѣ-
 та, и извадилъ нѣжѣтъ си, и го заклалъ.

ФИЛИППЪ МОЛИТВОБА АЛЕКСАНДРА.

Філіппъ като оубилъ Анаксарха, обърна се
 вамъ Александра, и рѣкълъ съ голѣмъ гласъ: Сич-
 ката ми жалость обърна се малко на радость, иди
 и ты дѣше слѣдъ противникѣтъ си. Послѣ моли-
 твовалъ Александра, и рѣкълъ: Сынокъ, иди, гла-
 вѣте на-сичкѣатъ свѣтъ да ти си поклонѣтъ, и
 твоѣта рѣка да ѣ отгоре на сичкѣатъ свѣтъ.

СМЪРТЪ ФИЛИПОВА.

Філіппъ като ирѣкълъ тѣа дѣмы, и издѣх-
 налъ. Тогова началниците Македонски възпрѣлисе,
 и рекли сичките единоголасно на Александра: Мно-
 гаа лѣта твоѣ царь Александре! Александръ былъ
 15: години когато се воцарилъ: Олимпіада сѣде-
 ла и оплаковала Філіппа чинно. Търнали го въ